

Kdo z nás si před Vánocemi neřekl:

„...Tak už zase Vánoce, další rok za námi..! Ten letošní uběhl obzvlášť rychle.“ Samozřejmě mi to blesko takhle hlavou taky. Když se ale za celým rokem ohlédnu, vidím v něm hodně věcí, hmotných i nehmotných. Co vše se povedlo postavit a připravit, psal Mirek ve svém shrnutí v rámci novin ODS a vystihl to velmi přesně. Já mám stále lepší a lepší pocit ze společenského, společného a hlavně vzájemného života ve Zvoli.

Vánoční strom uvnitř novin mi připomíná Zvoli, nás všechny. Jednotlivé větve jsou spojeny kmenem a kdyby větve nebyly tak hustě u sebe, asi by se nikomu strom nelíbil. Může se samozřejmě vyskytnout někdo, komu se líbí strom menší, s menším počtem větví. To je právě ta pestrost názorů, rozličnost pohledů na stejnou věc.

Nedalo mi to a na zvolský vánoční strom jsem navěšel alespoň něco z událostí končícího roku. Při vzpomínání na ně a psaní mi vždy běžel před očima kratší či delší film a hlavními protagonisty jste byli právě Vy. A to mne těší. Samozřejmě, že se během roku vyskytly i momenty neštěstí, zklamání, smutnění. Ale to vše patří k práci i k životu.

K hodnocení minulosti patří samozřejmě i plány, otazníky, očekávání. Ty základní a největší jsou pod naším vánočním stromem a za nimi jsou určité skryty mnohé další, které konkrétně ještě nevidíme úplně přesně.

Mnohé se však navíc nedá lehce zobrazit a popsat, některé věci se musí řešit akčně a konstruktivně, podle aktuální situace. Proto bych úplně nově pod stromeček umístil balíček „Vzájemná otevřená diskuse“. Jsem rád, že vzniká na některých zasedáních zastupitelstva, ale teď poprvé se otevřeně rozpoutala i na našich internetových stránkách. Pokud naše vzájemná výměna názorů bude konstruktivní, budu tomu maximálně rád. Ještě více by mne potěšilo, aby tato výměna názorů byla v rámci vlastní autocenzury, tedy bez emotivních a pocitových útoků, jen na základě faktů a priorit celé Zvole. Možná se jedná jen o „přání Ježíškovi“, ale věřím, že je to v silách každého z nás. Nemusí se jednat jen o názory nad velmi krátkodobým uzavřením ulice Březovské, ale o názory na cokoli týkající se našeho společného života.

Po roce zase svítí na návsi náš společný vánoční strom a já věřím, že v předvečer Štědrého dne se u něj opět společně potkáme u zpívání koled a kalíšku svařáčku. Loňské podvečerní předvánoční setkání bylo pro mne velmi příjemným a silným zážitkem a dalším důkazem, že připravit i nové a netradiční setkání má smysl.

Může to být inspirace pro všechny. Není potřeba se spoléhat pouze na zaběhnuté tradice a zvyky. Nabízí se hledání nových druhů setkávání se a to nejen s lidmi okolo a přáteli ale i s příbuznými, v rodině, s těmi úplně nejbližšími.

Do minimálně příštího roku, ale nejraději na dlouhá léta dopředu, bych každému popřál hodně kreativity, společně vymyšlených a uskutečněných prožitků, vzájemné pozitivní fantazie a hlavně spoustu uskutečněných společných plánů, připravovaných krátkodobě, ale i dlouho dopředu.

Na závěr si dovolím použít slova paní Ljuby Krbové, která vyslovila při začínajícím adventu v souvislosti s vánočními svátky: „Šťastnou cestu za svými blízkými.“

Marcel Pudich

Vánoční ZVOLSKÉ NOVINY 2008

Kostel svaté Markéty

Bezpečně víme jednu věc. U našeho kostela nebyl slavnostně položen ani církevně posvěcen žádný základní kámen. Listiny předeepsané Stavebním zákonem dokládají, že 22.září L.P. 1892 započalo kopání základu pro nový kostel na místě dřívějšího kostelíka za tímto účelem již zbořeného. Peníze pocházely ze čtyř zdrojů a konala se i sbírka místních farníků a občanů. V čistě gotickém slohu byl vystavěn nový chrám přesně podle plánů slavného stavitele mnoha především pražských věží, architekta Josefa Mockera. Z dnešního pohledu byl nový kostel dokončen v rekordním čase. Dne 20.září 1894 vykonal slavnou konsekraci Jeho Eminence nejdůstojnější arcipastýř František de Pauli hrabě Schönborn, kardinál a kněz Svaté církve římské. Veškeré slavnosti připravoval vranský farář František Serafín Vojta. To proto, že farnost vranská patřící do okrsku říčanského děkanátu, obhospodařovala konání bohoslužeb i v našem kostele (podle vranských záznamů již od roku 1361).

Tato perokresba je starší více než sto let. V církevních knihách je náš kostel vyobrazen celkem věrně a nezaměnitelně. Jen co je pravda. Souhlasíte?

Od té chvíle se naši obecní zastupitelé začali zaobírat i stavbou nového obecního hřbitova. Nakonec – po jedenácti letech! – se shodli na místě k tomu určeném. Známe ho a používáme podnes. A začalo druhé kolo. Shánění peněz. Zvole, Ohrobec, Březová a Oleško soustředily potřebné prostředky a vše dospělo ku slavnostnímu vysvěcení. Byla stanovena neděle 15. června 1913. Ale... „už byla objednána hudba, družičky a střílelo se z hmoždířů, ale protože představitelé obecní reprezentace revers podepsati nechtěli, aby hřbitov za katolický byl pokládán a místa pro jinověrce a sebevrahy vymeziti odepřeli, hřbitov nebyl církevně posvěcen.“ Vranský farní kronikář si na jejich adresu ulevil – „tatrmani!“

Zaniklo Rakousko-Uhersko a vznikla Československá republika. Její vedení nebylo katolické církvi nakloněno. Stále nastolovalo otázku nedávného spojení trůnu a oltáře. Svě měla vykonat i politická neobratnost jinak vzácného arcibiskupa Františka Kordače. Napomohla ke vzniku nové Církve československé a ta byla ze strany státu nepokrytě protěžována. Stát zasahoval (redukoval) do výuky katolického náboženství na školách. Katolíků proto ubylo. I v našem kostele. Jen krátké číselné zastavení pro ilustraci. Při sčítání obyvatelstva roku 1930 vykazovala naše obec (zapsaná jako Zvol) 220 obyvatel katolického vyznání a 161 nekatolíků evidovaných s jinou vírou. Jako bezvěrci byli evidováni jen někteří (celkem 19, včetně nepokřtěných).

Ale byly tu i slavné dny a chvíle. Značnou roli, v nejlepším slova smyslu, sehrál zbraslavský děkan Alois Sandholc. O pouti roku 1930 vysvětil arcibiskup Kordač nový zvon pro náš kostel. Navštívil i Vrané. Sláva to byla veliká. A v dubnu 1937, při generální vizitaci ve Vraném, vykonal krátkou návštěvu našeho kostela i nový pražský arcibiskup, kardinál Karel Kašpar. Potom už přicházely „zlé časy“.

Dekretem pražské konsistoře ze 16.března 1939, tedy hned druhý den po německé anexi okleštěné II.republiky, byl tu pro Vrané a okolní obce ustaven ex post nymburský děkan ve výslužbě Josef Vítek. Nepobyl zde dlouho. Administrátorem excurrento byl jmenován další zbraslavský děkan Václav Šebek, jehož ve Vraném, Zvoli a Trnové začal pravidelně zastupovat jeho kaplan Karel Boba. On se 1.9.1948 stal vranským administrátorem. Ještě před tím zaznamenáváme poslední návštěvu pražského arcibiskupa a pozdějšího kardinála. Byl jím Josef Beran. Na státní svátek 9.května 1947 provedl opět ve Vraném a Zvoli generální vizitaci. Udělil 118 farníkům obou obcí svátost břimování a navštívil náš kostel a v jeho sousedství se poklonil u pomníku padlých.

Zbraslavská titulní stránka zaznamenává květnovou vizitaci arcibiskupa Berana z roku 1947 ve Vraném a ve Zvoli. Autorem textu byl ještě dlouho vzpomínaný kaplan Karel Boba.

Velkým předělem byl rok 1949. Komunistický zákon č. 318 (o hospodářském zabezpečení církvi) například zrušil dosavadní patronáty. Každý kostel měl až dosud svůj patronát. Tvořili ho šlechtici s celými svými rody a města (v našem případě tedy v určitých časových úsecích Říčany, Nymburk, Zbraslav). Povinností patronů bylo starat se o vzhled a funkčnost. Najdou se tedy pravidelné zprávy o stavu

střech, fasád, schodů, hromosvodů atd. Tímto zákonem fungující péči stát zrušil. Vzal na sebe tu povinnost, ale popravdě řečeno s jejím plněním ani nepočítal. V naší obci se například „stranická trojka“ (členové KSČ Václav Boháček, Josef Hejk, Milada Pařízková) zabývala dokonce možností využít všech vnitřních prostor k jiným, než církevním účelům. Podle údajů UNESCO stát a obce vytvořily za údobí 1950-1990 vnitřní dluh (neudržováním nemovitostí = venkovských kostelů) na úrovni našich 50 miliard. Ale, pojďme dál. Mladý kaplan Karel Boba nebyl v této farnosti nijak neznámý. Naopak, byl oblíben a život tu na náboženské úrovni

To svatební foto má datum 18.9.1949. Jsou na něm Marie a Jaroslav Kopelentovi. Pozornému čtenáři jistě neušlo místo blízko pravého horního rohu. Je na něm patrná ozdobná malba. Naposledy ji měl obnovovat pan Coufal. Ta okruží takovému konstatování neodporují, pan Coufal byl totiž mistr kruhového prvku malby. Jednu dobu zdobilo „jeho“ okruží kolem lustru snad každou „moderní domácnost“ v naší obci.

probouzel. To místní kádry – nové a zcela odlišné od dosavadních – v čele obce hodně popouzelo. Boba byl odvážný muž. Z naší i vranské kazatelny přečetl státními úřady zakázaný Pastýřský list datovaný 15. 6. 1949. Byl nazvaný „Hlas československých biskupů a ordinářů věřícím v hodině těžké zkoušky“. Důvod? „Aby věděli, kde je pravda a právo“. Dál měli být biskupové a kněží umlčeni. A byli. Mezi ostatními i ten náš. Lakonický je policejní zápis: „V noci z 24. na 25.června 1950 byl zatčen administrátor Karel Boba.“

Toho roku přestala být naše obec spravována ze Zbraslavi, ale z Jílového. Po pár týdnech byl zdejší správou pověřen jílovský farář František Prkno. Konávaly se tu, střídavě dopoledne či odpoledne, nedělní bohoslužby, ale účast byla už v porovnání s předešlými roky velmi slabá. Ustaly zde slavnosti. I farář Prkno skončil v kriminále, po čase ho nahradili Jiří František Dvořák či Metod Antonín Jedlička a obecní lid se spíše staral o okolí kostela, než o obřady samotné. Církevní sňatky a křtiny už se v kostele nekonaly, zůstal tu jen – občas – poslední církevní obřad, totiž pohřeb některého ze zdejších rodáků.

Až po čtyřiceti letech mohl umlčený pražský arcibiskup zase veřejně promluvit. V památném „Všemu lidu Československa“ ze 21.11.1989 vyslovil jakousi „magnu chartu“ občanského odporu. Již devadesátiletý František kardinál Tomášek vyslovil za svou církev solidaritu se zápa-

sem o znovunastolení demokratické společnosti. Čtení se uskutečnilo i v našem kostele a jeho konec nám připomínal rčení našich babiček „s pomocí Boží, ať osudy naše zůstanou v rukou našich – amen“.

Čísla pro porovnání závěrem. Od roku 1990 se u oceňování nemovitostí u nás prosazuje tzv. tržní cena oproti ceně stanovené znaleckým posudkem. Pokud bychom se shodně chovali i v případě tak zachová- lých kostelů, jako je ten náš, církev by byla hodně bohatá. Až tolik, že by šlo podle „evropského práva“ o diskriminaci ostatních restituentů (v naší obci především pánů Petříčka a Krupičky). A podle výsledků sčítání obyvatelstva ČSFR roku 1991 měla obec Zvole 540 obyvatel s trvalým bydlištěm a z toho bylo evidováno 138 katolíků. Ohrobec jich vykazala 61, Březová 54, Oleško 35 a Černíky 1.

A jak je to s právem a spravedlností? Tzv. právnickou osobou ze zákona byla bez diskuse vranská farnost, jako každá jiná v minulosti ustavená. Jsou tu i další historické právnické osoby (v souhrnu tyto): 1. Fara vranská, tedy tzv. obročí (beneficium) této farnosti, 2. Žáduši kostela vranského, 3. Žáduši Zvolského kostela (filiálního), někde evidováno jako Žáduši svaté Markéty ve Zvoli, 4. Kostel sv. Jiří ve Vraném. Patrně i právnický vzdělanou osobu může překvapit, že kostel mohl mít právní subjektivitu. A to nejen podle práva církevního (kanonického), ale i státního. Důvody jsou hodně historické a nikterak jednoduché. A podle Usnesení České biskupské konference tyto církevní právnické osoby byly sloučeny (v centru, pro nás tedy ve Vraném) s jediným existujícím právním subjektem, a sice farností samou.

Význačnější jména působící v našem kostele sv. Markéty

František Serafín Vojta – farář 1893-1904

František Čejka – farář 1906-1921

Bohumil Křepelka – farář 1921-1926

Alois Sandholc – farář 1930-1939

Osvald Novák – výpomocný duchovní 1941-1945

Karel Boba – administrátor 1948-1950

František Prkno – administrátor 1953-1959

Metod Antonín Jedlička – administrátor 1961-1981

Stanislav Hošek – administrátor 1989- dosud

Z historických pramenů zpracoval Vladimír Zápotocký

jarní
a podzimní
vítání
občánků

rekonstrukce
Černické ulice

dráčata
na táboře
Rapšach

6. zvolský běh
vyrovnal rekord
v účasti

masopustní
průvod

malý rybník
je zarybněn

hasiči letos
zasahovali
27 krát

tlaková
vodovodní stanice
spuštěna

fotbalový
dorost přezimuje
jako první

fotbalový
pohár starosty
má získal
Sokol

9. zvolský
závod
v orientačním
běhu

projekt poly
funkčního domu
hotov

brigádníci
vynosili z lesa
hromady
odpadků

nové chodníky
na ulici Hlavní

ČOV
v trvalém
provozu

prořezávky
stromů
na návsi

1. přebor
Zvole
v kuličkách

úspěšný
Dětský den

ples byl
oslavou
zvolského
sportu

oddíl wushu
byl v Číně

dva šachoví
přeborníci regionu
jsou ze Zvole

první ročník
zvolského
šachového
turnaje

nové
heraldické
symboly
obce

příjemné
posezení
s jubilanty

výstavba nového
osvětlení

rozpočet na rok 2009
ve výši 17,5 milionu korun

žádost o dotaci na
polyfunkční dům

pokračování stavby
chodníků ve Zvoli

Mít klíče od kostela

Náš rozhovor s místostarostou obce Miroslavem Stoklasou

Chodíme kolem něho vlastně denně, vidět je zdaleka, ne nadarmo se o něm říká, že je dominantou naší obce. Ale co o současnosti víme? Patří k obci, ale nepatří obci samotné. Vedou se debaty – už léta – mezi státem a církví. Jsou všeobecné, povšechné, mnohdy málo zasvěcené. Jak je to tady u nás? Cesta vedla za zdejším místostarostou. On je totiž jediným z nás, občanů Zvole, co „má klíče od kostela“.

Jak je to vlastně s klíči od kostela? Jaké jsou možnosti a povinnosti obce? Patří jí tu něco? Co sama spravuje?

Klíče od kostela, od školy, od úřadu,, nikdy mě nenapadlo, že je budu mít. Od kostela byly poslední, které jsme na úřadu neměli. Získali jsme je v souvislosti s pořádáním varhanního koncertu v květnu letošního roku. Při té příležitosti jsem začal hledat, co všechno v kostele můžeme, zda-li máme ke kostelu nějaké povinnosti, zda můžeme ovlivnit jeho údržbu a zpřístupnění. Jediným vlastníkem celého objektu i pozemku pod ním je katolická církev – Římskokatolická farnost Vrané nad Vltavou.

Z historie víme, že obec se starala o to, že vždycky někdo „natahoval hodiny“, anebo „chodil zvonit“. Ty povinnosti zůstaly? Jaké listiny ty povinnosti řídí? Jsou tu nějaká historická ujednání mezi naší obcí a cír-

kevními úřady? Vždyť hodiny pořizovala sama obec a klíče od vchodu „do věže“ mívala řadu let. A to zůstalo. Co tedy platí o dnešku?

To, že v budově kostela obec věžní hodiny vlastní, vím jen z doslechu. Je to zřejmě pravda, ale písemné potvrzení nemáme. Nenašel jsem žádné ani v našem archivu. Přesto je každé ráno chodí natahovat pan Rožniček, jsou dodnes mechanické a je třeba jednou denně vytáhnout dvě poháněcí závaží. To vše bylo k vidění právě před zmíněným varhanním koncertem. Prováděl jsem zájemce po půdě nad chrámovou lodí. A s tím zvoněním – je tu kostelní zvon, ale nepoužívá se.

Po řadu desetiletí jakoby nebylo zapotřebí listin upravujících vztahy obce a církve. Církevní a světské obřady měly jasná dělítky. Církevní se odehrávaly v kostele a obec do nich nezasahovala, ať šlo o křty, svatby či pohřby. Ale, co technický stav, obnova malby, znovu zprovoznění varhan, případné stavební zásahy, střecha, hromosvody, co o tom platí?

Při hledání v archivu jsem našel jen listiny z devadesátých let minulého století. Tehdy se uvažovalo o odvedení vlhkosti od základů kostela a vysušení zdí. Pak výmalba a natírání střechy. Všechno za „řádného“ dohledu různých úřadů a úředníků, kteří tu stavbu pravděpodobně nikdy neviděli. A pak je tu tlustá složka projektu, vyjádření a rozhodnutí o umístění technologie pro mobilní telefonování. Z důvodu naprosto dominantního postavení kostelní věže v okolní krajině je tato ideálním místem pro příjem a vysílání signálu GSM. Proto také není z věžních oken téměř nic vidět, jsou v podstatě zaslepena směrovými anténami. Vztah církve a obce nepopisuje žádná námi držená listina. Chci se pokusit nahlédnout do archivů církevních a něco dohledat. Samotného mě to velmi zajímá.

Jaké jsou starosti s kostelem? Vráť se sem formou koncertů a nahrávek trochu slavnostnějšího života? Je obec i spolupořadatelem? Má šanci a chuť podílet se? Anebo, uvažují naši „radní“ například o jeho – třeba jen slavnostním a příležitostném - nasvícení?

Starost s kostelem? To ne. Ta stavba je nádherná, pro obec nezastupitelná a typická. Nenajdete pohled, na kterém by chyběla. S koncerty jsme začali a chceme pokračovat. Vtažení této památky do dění vesnice je moje přání. Proto také nevybíráme vstupné (na druhém koncertě bylo dobrovolné, možný základ na sbírku pro údržovací práce) a lákáme posluchače. Co se vnějšího osvětlení týká, proběhlo již jednou jednání s firmou, jejíž náplní práce je veřejné osvětlení a nasvícení památek. V noci by náš Kostel sv. Markéty dominoval širokému okolí a jistě zaslouženě. Pokusíme se toto zajistit společně s rekonstrukcí osvětlení nových chodníků na ulici Hlavní.

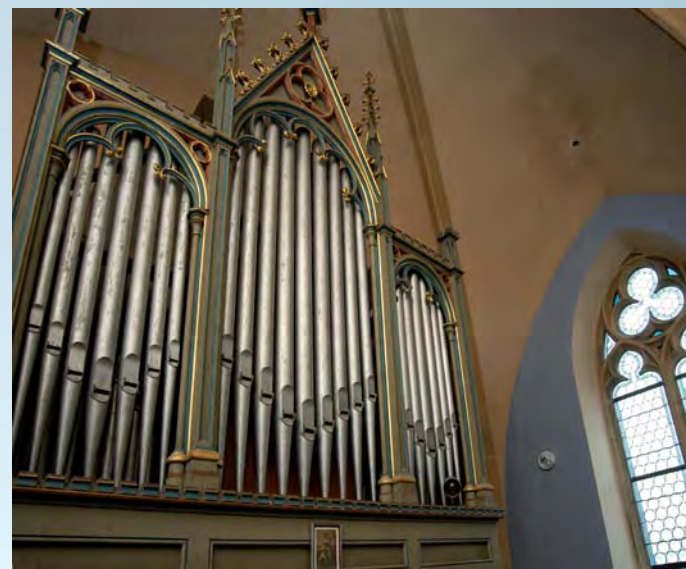
Dá se očekávat třeba znovu projevovaný zájem o „půlnoční“ při Štědrém večeru. Jaké jsou tady možnosti obce? Jde čistě jen o církevní režii?

Půlnoční mše o Štědrém dnu se konají pouze v režii církve. Pan páter Hošek má na výběr hned čtyři kostely. V Jílovém, ve Zlatnících, ve Vraném a u nás. Stíhá tak dvě a dává přednost zpravidla Jílovému a Vranému.

Co podotknout závěrem? Snad konstatování, že obec se v osobě našeho místostarosty opravdu poctivě stará.-Nezbývá nám, než přát si vidět tu krásnou stavbu při slavnostních chvílích osvětlenou. Bude nás – bez rozdílu vyznání – napadat určitě to vzácné slovo : NÁDHERA !

Ptal se Vladimír Zápotocký

Naše varhany

Samozřejmou a významnou hodnotou jsou v našem kostele varhany. Zasluhou současného varhaníka Jana Tenglera jsou ve velmi dobrém stavu.

Pan Tengler (teď 19.11. oslavil 73.narozeniny) se s námi podělil o řadu údajů, vzpomínek a zážitků. Bylo by škoda je krátiť a v některém z dalších čísel na ně určitě dojde. A tak alespoň udeje opravňující nás ke sdílenému hodnocení.

Šimon Petr – Opus 82. To je vypovídající údaj. V roce 1894, když byl kostel dostavován, firma pana Petra „postavila“ pro tento kostel

svoje varhany v pořadí právě osmdesáté druhé zaregistrované. Jsou tedy i v řadě kostelů starších, než je ten náš. Jejich rozsah bývá od 6-8 rejstříků až po 30, sám varhaník si musí vyzkoušet, kolik jich může užít.

Varhaník Ing. Jan Tengler

Technika obsluhy. Ano, mnoho let se „muselo šlapat“ na pedál, což byla jediná a tedy obvyklá mechanika plnění měchů vzduchem. Po II.světové válce se pomalu prosazovalo motorické vybavení. Pohon byl ale příliš hlučný. Postupem času byl provoz zmodernizován i u nás. Pohon obsluhy představuje motor z bulharského soustruhu. Považte! Ten švýcarský „shofel“ už po půl hodině. Systém funguje dodnes.

Stav zařízení. Je dobrý. Velká úprava i čištění píšťal (nejen prach a špína, ale i ptačí hnízda a trus) proběhly právě před deseti roky. Také v listopadu 1998 byly volby. Dobře se to pamatuje.

Užívání varhan. Přesná roční evidence pro pana faráře už se u nás nevede (na rozdíl od Dolních Břežan a Zlatníků), protože bohoslužby jsou tu nahodilé, nepravidelné, slovem – zřídka. Ale svědectví pana Tenglera dokládá údobí od roku 1980 (hrával tu střídavě se svou tetou, a od její smrti v roce 1990 už hraje jen sám) při celkem častějších obřadech v porovnání s dneškem.

Zaznamenal Vladimír Zápotocký

**Vážení a milí sousedé,
přijďte si po roce zase zazpívat
koledy!**

V neděli 23. prosince od 18 hodin Vás rádi uvidíme u vánočního stromu na návsi. Po roce si společně zazpíváme koledy, potkáme se a dáme si kalíšek svařáčku. Hudební nástroje samozřejmě s sebou. Přineste si malou ozdobu na vánoční strom a vzorky cukroví k ochutnání.

Těšíme se na setkání s Vámi,

Hanka, Marcel, Mirek, Luboš a Marek

Dobré duše naší obce

Díl první

V každé době je jich třeba a zdá se, že v každé době je naše obec měla. Ty „dobré duše“ nebývaly nikdy v čelných a rozhodujících postaveních, o řadě z nich se tradovalo, že jsou „pilné jako včeličky“ a stopy po jejich starostlivé, byť nenápadné činnosti lze najít v naší obci ještě po létech. Člověka napadne otázka. Jsou tu i dnes?

Zdá se, že jsou. Podíváme-li se jen na to, jak naše obec funguje, koho vidíme často a pořád v pohybu, napadnou nás některá jména. Toto je první pokus, jak na některé z nich ukázat a jejich práci připomenout.

Josef Rožniček

Už před sto lety byl v čísle popisném 20 – pravda, domek na tom místě vypadal úplně jinak – chlapík podobný Josefu Rožničkovi. Moc toho nenamluvil, hodně věcí uměl spravit a pořád se „držel nějaké práce“. V naší obci se staral (dnešní mluvou) o veřejné komunikace a veřejná prostranství. Jmenoval se také Josef a byl to Rožničkův praděda jménem Rohlíček. Byl to děda jeho mámy.

Když mi můj děda o něm občas povídal, představuji si tak podobně i Pepíka dnešního. Žádné dlouhé řeči. V montérkách, s nějakým náradím v ruce a s pejskem kolem sebe. A pak, že se sklony nedědí. Ten dnešní poctivec seká trávu, natahuje hodiny na věži, ale hlavně... pořád se stará o pořádek a vzhled naší obce. Je to takový nemluva, ale ochota a poctivost sama. A je moc dobře, že právě takové obec zaměstnává.

Miloslava Kotlabová

Před půl stoletím byl v naší obci zřízen a otevřen Poštovní úřad (jinde než dnes). Dříve jsme „patřili“ pod Vrané nad Vltavou a „pošťáci“ bývali chlapi. Z těch legendárních to byl především vranský kapelník

pan Havlíček a otec Aleny Skřivanové pan Liška. Zřízením nového úřadu jakoby se změnila doba. Poštáctví se stávalo doménou žen. První šefovou – poštmistrovou byla paní Brchelová, pak řady rozmnožila paní Trefilová (agendy přibývalo a obec se rozrůstala s povinností obsloužit i obě Březové a Ohrobec s Károvem). Posledním „pošťákem“ mužem tady byla nepřehlédnutelná postavička pana Smiška. Teď už triadvacátý rok působí ve službách zdejšího úřadu i paní Míla Kotlabová. Kdo by ji neviděl rád! Seskočí z kola a vřdycky „něco nese“ – a když je to důchod, leckdo ji dokonce „vyhlíží“. Ona sama už se zaobírá myšlenkou užívat si důchodu, tak „kdyby náhodou“ se tak stalo, poděkování za dosavadní věrné služby si určitě zaslouží.

Pavel Malina

Více jak celé desetiletí vidáme jeho poznenáhlu se rozrůstající vozový park a s ním i nabídku služeb. Pavel Malina představuje odznak solidní firmy. Je to podnikatel, jakých je třeba. Má rozhled, odborné znalosti, umí vystupovat. Hledá své příležitosti tam, kde je to potřeba soukromá i veřejná. On i jeho lidé si dokáží poradit s dopravou stavebních materiálů stejně jako se všemožným odpadem. Jeho firma je známá i v okolí a není slyšet vzdechy nad její prací ani cenami. Až se jednou budeme muset popasovat s vypuštěním a vyčištěním rybníků, je nade vší pochybnost, že právě jeho firma by měla mít

podíl na volbě řešení takového zadání, nasazení mechanismů, vytipování skládek i organizaci dopravy až za hranice naší obce. A je dobře, že taková podnikatelé se v naší obci vyskytují. Ostatně, právě taková v dávnější zvolské historii nacházeli i „své místo“ mezi zastupiteli.

Vladimír Zápotocký

SK ZVOLE - Oddíl OB zve jednotlivce i celé rodiny

na **6. ročník novoročního orientáku**

Kdy? 1.1.2009 začátek – 12:00 konec – 13:15

Kde? Zvole u Prahy, na kraji lesa. Cesta na start bude značena z Březovské ulice (roh s ulicí Kolmou) fáborky

Co na sebe? Oblečení a obuv dle počasí

Co s sebou? Dobrou náladu a sportovního či zvidavého ducha

Co vás čeká? Krásný vstup do roku 2009, příjemná procházka (pro méně zdecimované možná i běh) zvolským lesem s možností inhalace čerstvého vzduchu a navíc mnoho radosti z nalezených kontrol!!

Přihlášky a informace můžete získat na e-mailu zvole@orienteering.cz.

Další informace naleznete též na www.orienteering.cz/ZVOLE

Přihlášení předem není nutné, každý, kdo najde dostatek sil na polední pohyb, je vítán.

Za oddíl OB Tomáš Hájek